

[Økonomiministeren.]

Her kommer samordningsopgaven ind i billedet. Jeg kan ikke, og jeg vil derfor heller ikke i dag, udtale mig om de forskellige konkrete ting, der har været nævnt. Det ville heller ikke være rigtigt, hvis jeg gjorde det. Min planlægningsopgave består jo i en samordning af det hele set i lyset af, hvad der er økonomisk rimeligt og forsvarligt, når vi også tager hensyn til ting, der ligger uden for dette.

Det er altså ikke rigtigt, må jeg sige til det ærede medlem hr. Rimstad, at dette har været ønsketænkning og bare er noget, man har knaldet op for at få så høje tal som muligt og så megen investering som muligt. Der ligger rimelige og fornuftige overvejelser bag, men det udelukker ikke, at man, hvis man går det igennem, kan finde områder, hvor man ud fra den ene eller den anden betragtning kan sige: dér er der for meget, eller — som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen var inde på — her er der for lidt. Det udelukker det slet ikke, og det er det, der skal til i den almindelige samordning og samvejning af alle disse ting.

Jeg tror, jeg hermed har været inde på de principielle ting, og jeg gentager, at regeringen er positivt indstillet over for nedsettelsen af et sådant udvalg, hvor man kan få lejlighed til at se materialet og drøfte problemerne, og så kan man vel også dér få lejlighed til mere dybtgående at komme ind i en afvejning af, om det er det ene eller andet projekt, der til sin tid skal gennemføres.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg har efter aftale med den højtærede økonomiminister ment det rigtigt at fremkomme med nogle enkelte bemærkninger i anledning af, at visse af de ærede medlemmer har strejft områder, som henhører under ministeriet for offentlige arbejder.

De ærede medlemmer hr. Baunsgaard og hr. Aksel Larsen var begge inde på, at det måske kunne være et spørgsmål, om man

skulle gå lige stærkt frem med hensyn til udbygningen af de mere sekundære veje, når man nu stod over for de meget store opgaver med motorveje og hovedlandeveje. Jeg tror, at udviklingen i de sidste 10 år med hensyn til udvidelse af bilantallet, en udvikling, som jo er blevet stadig stærkere, ikke alene kræver, at vi sætter ind på de store vejforbindelser, motorveje og hovedlandeveje, men også kræver en indsats i kommunerne. Det kan vel diskuteres, om man alle steder skal sætte lige stærkt ind, men der rejser sig en lang række opgaver, som skal løses ude i kommunerne, hvis man på en nogenlunde rimelig måde skal kunne klare trafikken. Derfor tror jeg altså ikke, det er rigtigt i højere grad at satse på de store vejarbejder og lade de mere sekundære veje hvile.

Spørgsmålet er dog, om man kunne finde frem til en anden ordning med hensyn til refusionen til kommuner og amter, for det er uheldigt, at man i den planlægning, som skal foretages, ikke ved, hvilke størrelser man arbejder med; vi er automatisk bundet til at refundere amterne 75 pct. og kommunerne fra 60 ned til 40 pct. af de udgifter, de har, og det er et spørgsmål, om man ikke skulle finde frem til en anden ordning, hvorved man gav kommunerne flere penge at råde over, sådan at de kunne disponere helt og fuldt med hensyn til de udgifter, de har.

Må jeg sige til de ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Aksel Larsen, som rejste det specielle spørgsmål om Sallingsundbroen, at når man stiller et program op for 3 år, er det jo ikke muligt at få alting med. Med hensyn til nogle opgaver kan man på det tidspunkt, da man udarbejder programmet, ikke skønne over, om de bliver færdige til at løses. For Sallingsundbroens vedkommende — det ved ærede medlemmer her i salen jo, for det har været sagt adskillige gange — er forholdet det, at der har siddet 2 kommissioner, Sallingsundbrokommissionen og Thyborønkommissionen, som begge har arbejdet med sagen, og der indgår